ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 483 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΜΑΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑ!

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. **40,** τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20,** κατὰ μῆνα λ. **15,** ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10.**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ Βίσμαρκ ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 13/25 Μαΐου δημοσιεύει ἄξιον πολλῆς προσοχῆς ἄρθρον περὶ Αὐστρίας καὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου, δι' οὗ ἀντιπαραβάλλουσα τὰς τὴν χερσόνησον τοῦ Αἵμου κατεργαζομένας τρεῖς ἐπιρροὰς, αὐστριακὴν, ρωσσικὴν, ἑλληνικὴν, ἀποτρέπει τὴν Αὐστρίαν ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην ὁδοῦ, λέγουσα ρητῶς ὅτι ἕνεκα τῆς καλειδοσκοπικῆς συστάσεως τῆς αὐτοκρατορίας, ἡ Αὐστρία δὲν δύναται νὰ μετέλθῃ ἐπιτυχῆ πολιτικὴν τῶν ἐθνικοτήτων· καὶ ὅτι πάντοτε θὰ εἶνε εἰς ἥττονα θέσιν ἀπέναντι τῆς Ρωσσίας. Θὰ κάμῃ δὲ καλὰ ὑποστηρίζουσα τὸ καθεστώς. Αἱ πράξεις αὗται τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς δέον νὰ μελετηθῶσι καλῶς ὑπὸ τοῦ κ. προέδρου τῆς κυβερνήσεως, διότι ἰδοὺ ὅτι ἀνοίγουσι νέοι πολιτικοὶ ὁρίζοντες εὐμενεῖς εἰς τὴν ἑλληνικὴν πολιτικήν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εὐτυχῶς αἱ βυζαντιναὶ συνάδελφοι διαψεύδουσι τὰ περὶ διορισμοῦ ἐπόπτου τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων ὑπὸ τῆς Ὑψ. Πύλης, ὅπως εἶχε τὸ κατ' ἀρχὰς ἀγγελθῆ ὅτι θὰ ἐπεκρέματο ἄνωθεν αὐτῶν δαμόκλειον φέσι. Ὁ διορισθεὶς Ναΐμ βὲς μόνην ἀποστολὴν ἔχει ἐφάπαξ νὰ περιέλθῃ τὰ σχολεῖα καὶ λάβῃ περὶ ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν τὰς δεούσας πληροφορίας. Ἄλλως τε καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ θεωρεῖται πεπαιδευμένον καὶ ἑλληνομαθὲς, διότι εἶνε ἀλβανὸς ἐκ τοῦ γνωστοῦ οἴκου Φράσαρη, σπουδάσας εἰς τὴν Ζωσιμαίαν σχολὴν τῶν Ἰωαννίνων. Αἱ δεύτεραι σκέψεις πάντοτε σοφώτεραι καὶ διὰ τοῦτο συγχαίρομεν τὴν Πύλην ὡς τραπεῖσαν ὁδὸν μετριοπαθεστέραν.

Οἱ ἀγγελθέντες ἀρραβῶνες τοῦ κ. Σπυρίδωνος Κουμουνδούρου μετὰ τῆς κυρίας Ἀρριέτας Βαφειαδάκη γενικὴν ἐνεποίησαν εὐχαρίστησιν. Ἡ κατηγορία τῶν πολιτικῶν λεγομένων γάμων δὲν ἐξέλιπεν, οὔτε θὰ ἐκλείψῃ ἐπὶ πολύ· ὁ δὲ γάμος οὗτος ἀναντιρρήτως ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἶνε πολιτικός, καὶ διὰ τοῦτο ἡ εὐαρέσκεια ὑπῆρξε μείζων, διότι εἴμεθα πολὺ ὑπὲρ τῆς συζεύξεως τοῦ πλούτου καὶ τῆς πολιτικῆς· καθόσον οὕτω πως κρατύνεται ἡ ἀνεξαρτησία τῶν πολιτευομένων καὶ παρέχονται αὐτοῖς ὅλα τὰ μέσα τοῦ νὰ μεγαλουργήσουν ὅταν δύνανται. Διὰ τοῦτο συγχαίρομεν τὰς δύο οἰκογενείας ἐπὶ τῷ συνδυασμῷ αὐτῷ, εὐχόμεθα δὲ ὁ νέος Κουμουνδοῦρος νὰ φανῇ ἄξιος ἐν πᾶσι τοῦ μεγάλου ὁρίζοντος, ὃν τῷ διανοίγει φαιδρὰ ἡ τύχη.

Τὴν Κυριακὴν ἐξετάσεις τῶν μαθητευομένων ἐν τῷ Ὠδείῳ τὴν 5 μ. μ., πρόγραμμα συναυλίας ἀρκετὰ πλούσιον φωνητικῆς καὶ ὀργανικῆς μουσικῆς, χορῳδιῶν, φαντασιῶν, διῳδιῶν καὶ συνθεμάτων.

Τοῦ περιφήμου Ἕλληνος περιηγητοῦ εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς διδάκτορος Ποταγοῦ αἱ Περιηγήσεις δημοσιεύονται δαπάναις τοῦ Πανεπιστημίου. Μόνη ἡ δημοσίευσις ὅμως δὲν ἀρκεῖ· πρέπει νὰ ἀγοράσωμεν ὅλοι τὸ βιβλίον, καὶ πρέπει ἡ κυβέρνησις γενναιοτάτην νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Βουλὴν ὑποστήριξιν τὸ ὀλιγώτερον τριάντα ἢ σαράντα χιλιάδων δραχμῶν καὶ νὰ βγάλῃ ὁ κ. Τρικούπης ἕνα ἀπὸ τὰ παράσημά του νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν κ. Ποταγόν, ὅστις ἐτίμησε τὴν Ἑλλάδα, ὑπερακοντίσας τὸν Σβαίνφουρθ, καθὰ βεβαιοῖ ἡ ἐν Παρισίοις Γεωγραφικὴ Ἑταιρία. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ γνωρίσωμεν τὸν παράδοξον καὶ ἀληθῶς μέγαν τοῖτον Γορτύνιον.

Ὁ κ. Α. Σκουζὲς ἐξέδωκεν ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ὅ,τι ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Δελτίῳ τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας τῶν Φυλακῶν» ἐν Παρισίοις *Περὶ ἐργασίας τῶν καταδίκων ἐν Ρώμῃ.* Τὸ φυλλάδιον τοῦ κ Σκουζὲ περιέχει πολλὰς περιέργους λεπτομερείας περὶ τῆς ἐνασχολήσεως τῶν Ἰταλῶν καταδίκων εἰς γεωργικὰς ἐργασίας εἰς τὰς μεγάλας ἐκτάσεις τῆς *Μονῆς τῶν Τριῶν Κρηνῶν,* ὅπου ἄλλοτε ἔβραζον οἱ κλασικοὶ πυρετοὶ τῶν ρωμαϊκῶν ἀγρῶν καὶ τοὺς ὁποίους ἠλάττωσαν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον οἱ καλόγηροι δι' ἐμφυτεύσεως *εὐκαλύπτων* οἵτινες ὡς πρὸς τὴν ὑγρασίαν τοῦ ἐδάφους, καθὰ λέγει ὁ κ. Σκουζὲς, ἐνεργοῦν ὡς ἀντλίαι. Ὁ

σννδυασμὸς οὗτος τῆς ἀποξηράνσεως ὑγροῦ πυρετοφόρου ἐδάφους μετὰ τῆς ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι ὑγιεινῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων ἀπεδείχθη λίαν εὐτυχής, καὶ τὸ πείραμα τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως θεωρεῖται ἐπιτυχές. Ἡ φύλαξις τῶν καταδίκων γίνεται δι' ὀλιγαρίθμου φρουρᾶς. Ὅλοι ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ κ. Σκουζὲ ἐφαίνοντο κατευχαριστημένοι διότι ἀπηλλάγησαν τοῦ σκότους καὶ τῆς φρίκης τοῦ *μπάνγου* καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον.

Τὴν Κυριακὴν πάλιν θὰ παραστῶμεν εἰς θαλερὸν γυμναστικὸν θέαμα τοῦ Β' καὶ τοῦ Δ' Γυμνασίου. Ἀρχιστράτηγος ὁ κ. Πύργος.

Ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκ τῶν διακρινομένων ἐκεῖ δικηγόρων, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοεθνικοῖς ζητήμασι, ὁ κ. Μιλτιάδης Καραβοκυρός, συγγραφεὺς συγγράμματος περὶ ἑτεροδικίας ἐκ τῶν μάλα πεπαιδευμένων καὶ ἐθνικῶς ἐργαζωμένων.

Πῶς σᾶς φαίνεται, κύριοι Ἕλληνες ὑπάλληλοι, αὐτὴ ἡ εἰλικρίνεια τῶν τούρκων συναδέλφων σας;

Οἱ θυρωροὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν —γράφει ὁ «Μηνύτωρ» Κωνσταντινουπόλεως, ὑπέβαλον ἐν σώματι τὴν παραίτησίν των, καθυποχρεωθέντες διὰ νόμου νὰ μὴ λαμβάνωσι δῶρα πρὸς διεξαγωγὴν διαφόρων ὑποθέσεων.

Ὡραῖον ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ διεξαγωγὴ διαφόρων ὑποθέσεων ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς θυρωρούς.

Ἄ! Μίχο, Μίχο, ἂν ἦσο τοῦρκος, βεβαίως θὰ ἦσο Σερασκέρης!

ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

καθὰ ἐπιστέλλει ἐκεῖθεν Ἕλλην δυνάμενος νὰ προσεγγίσῃ τοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους, πιστεύεται ἐκεῖσε ὅτι ἐπὶ τῇ ἀρίξει τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας ἐνταῦθα ἐτέθησαν αἱ γενικαὶ βάσεις ἑλληνοβουλγαρικῆς συμμαχίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἄρσεως τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διχοτομήσεως τῆς Μακεδονίας.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἰδοὺ καὶ μικρὰ στατιστικὴ τῶν ἑλληνικῶν χωρίων, ὧν οἱ κάτοικοι ἀπαυδήσαντες θέλουν νὰ ἔλθουν νὰ ἀναπαυθοῦν ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν κόλπων. Τὸ χωρίον *Ἄσπρος*, μὲ 300 οἰκογενείας. Τὸ χωρίον Κεστρίτσι μὲ 80 οἰκογενείας. Τὸ χωρίον Γενίκιοϊ μὲ 30 οἰκογενείας, Τὸ χωρίον Καβάρνα μὲ 120 οἰκογενείας. Τὸ χωρίον Σουτσοῦκι μὲ 200 οἰκογενείας. Τὸ χωρίον Τσαούσκιοϊ, μὲ 80 οἰκογενείας. Τὸ χωρίον Καρὰ Χουσεὶν μὲ 200 οἰκογενείας.

Πρόκειται λοιπὸν περὶ σωτηρίας πεντακισχιλίων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἄλλως ἢ μετὰ ἓν ἔτος ἢ μετὰ πάντε εἶνε καταδεδικασμένοι ν' ἀπολεσθῶσιν.

Ἡ κυβέρνησις ὀφείλει νὰ σκεφθῇ πολὺ πρὶν ἢ τολμήσῃ νὰ ἀποπέμψῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν χωρίων αὐτῶν.

Ἂν ἡ Ἀθήνα τοὺς ἐφάνη κατὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ζωντανὸς παράδεισος, ἂν τύχουν ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως ὑπὸ τοῦ κ. προέδρου τῆς κυβερνήσεως, ἡ Ἑλλὰς ὅλη θὰ τοὺς φανῇ ζωντανὴ κόλασις.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς δὲν πιστεύομεν νὰ τολμήσῃ νὰ πάρῃ 's τὸ λαιμό του πεντακισχιλίους Ἕλληνας!

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΤΡΙΚΟΥΠΗι

Σήμερον λοιπὸν περὶ ὥραν 9 οἱ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ Κεστριτσίου μὲ τὸ *καλπάκι* καὶ τὰ *μπουτούρια* των παρουσιάσθησαν εἰς τὸν κ. πρωθυπουργόν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Ἀθανασίου Καπουράλη, χρηματίσαντος τοιούτου ἐν Βάρνῃ καὶ γνωρίζοντος αὐτοὺς καὶ φιλοξενοῦντος ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἦλθον ἐνταῦθα, ὁ κ. Πρόεδρος τοὺς ἠρώτησε πῶς μένουν εἰς τὰ χωριά των, ἀφοῦ ἔχουν χωράφια, ἀμπέλια, ζῶα κλπ.

Οἱ χωρικοὶ τῷ ἀπήντησαν μὲ τὴν ἀφελῆ των γλῶσσαν:

— Δὲν μποροῦμε νὰ ζήσωμε, δὲν ἔχομε ἐκκλησιά, δὲν ἔχομε σχολειό, δὲν ἔχομε παπᾶ. Δῶστε μας τα αὐτά, καὶ τότε μένουμε καὶ ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ φύγουμε.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς πάλιν ἐπέμεινε λέγων:

— Καλὸν εἶνε νὰ μείνετε εἰς τὰ χωρία σας, ἴσως κατορθώσωμεν νὰ σᾶς ἀποδοθῶσιν τὰ σχολεῖα καὶ αἱ ἐκκλησίαι σας, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἡγεμόνος· ὁ ἡγεμὼν ἐπὶ τέλους μᾶς τὸ ὑπεσχέθη τοῦτο.

Λαβὼν τὸν λόγον τότε ὁ συνοδεύων τοὺς χωρικοὺς ἱεροδιάκονος, εἶπεν ὅτι θὰ πάθουν καὶ τὰ χωρία αὐτῶν ὅ,τι ἔπαθαν τὰ ἄλλα εἴκοσι χωρία τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Βάρνης. Ὁ ἡγεμὼν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν διάθεσιν, ἀλλ' ἡ Βουλγαρία εἶνε Βουλγαρία· προσέθεσε δὲ καὶ τό: Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.

Μετὰ τὴν ὑπόμνησιν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ περιέλθουν τὴν Θεσσαλίαν διὰ νὰ ἰδοῦν τί λογιῶν σιτάρια κάμνει ὁ τόπος καὶ ἐκλέξουν τὸ μέρος ὅπου θὰ ἀποικήσουν, ὁ κ. Πρόεδρος τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι πρὸς τοῦτο θὰ τοῖς παράσχῃ ὅλας τὰς εὐκολίας, καὶ ὅτι νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς πατρίδας των καὶ ἅμα δὲν τοὺς δοθοῦν αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ σχολεῖά των, τότε νὰ ἔλθουν ἐδῶ, καὶ ἡ κυβέρνησις θὰ τοὺς ἀγοράσῃ γαίας τὰς ὁποίας ἀγάλια ἀγάλια θὰ πληρώσουν.

Ἐνῷ ἔφευγον, καὶ πάλιν ὁ κ. Πρόεδρος μετὰ συγκινήσεως τοὺς διεβεβαίωσε:

— Πηγαίνετε, καὶ ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ σᾶς ταράττουν, θὰ σᾶς πάρουμε ἐδῶ, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ πεθάνετε.

Οἱ χωρικοὶ ἔφυγαν καταγοητευμένοι μὲ τὸν κ. πρωθυπουργόν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν παύουν εὐχόμενοι χρόνια πολλά, Ἀμήν.

Τὴν Κυριακὴν δὲ ἢ τὴν Τετάρτην ἐξόδοις τῆς κυβερνήσεως καὶ μὲ συστατικὰ εἰς τὰς ἀρχὰς ἀναχωροῦσι μεταβαίνοντες εἰς Θεσσαλίαν πρὸς ἀνεύρεσιν καταλλήλου μέρους διὰ ἀποικισμόν.

Η ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ

Οἱ κύριοι δικαστικοὶ καὶ οἱ δικηγόροι μας νομίζει τις ὅτι εἶναι ἢ *καντῆδες* ἢ χοδζάδες ἢ Βραχμάνοι ἢ Δερβίσηδες ἢ ἄλλοι φιλόσοφοι μυστισταί, πυθαγορίου, βουδαμάρας καὶ δὲν ἐννοοῦν, δὲν θέλουν οἱ μὲν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως νὰ μὴ πνεύσῃ τίποτε, οἱ δὲ πρὸ τῆς διαδικασίας νὰ μὴ γραφῇ τίποτε, *διὰ τὰ μὴ ἐπηρεασθῇ ἡ δικαιοσύνη*. Αὐτὴν τὴν βλακώδη φρᾶσιν τὴν ἀκούομεν τώρα ἑκατομμύρια φοραῖς, καὶ χωρὶς καμμία ἐπισημότης νὰ ἐγερθῇ νὰ πατάξῃ τὴν ἀκατανόμαστον καὶ ἐγκληματικὴν αὐτὴν βλακείαν. Ἂν οἱ δικασταὶ ἐνεφοροῦντο ὑπὸ ἁγίου πνεύματος, ἂν ἦσαν μάντεις, ἂν ἦσαν Σίβυλλαι, ἂν ἀνέβαινον ἐπὶ τρίποδος, ἂν ἐμέθυον ἀπὸ χασὶς καὶ διέβλεπον μὲ τὴν δευτέραν ὅρασιν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δικαίου δι' εἰκόνων καὶ σημείων, ἐννοούσαμεν τότε ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην

---

60 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 60

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῶ. ἀριθ. 482)

Ἡ Ἰωάννα ἐσώθη, ὄχι ἐκ θαύματος, ἀλλ' ἐκ προνοίας. Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη. Εὑρέθην εἰς τὴν χώραν ἐλθὼν διὰ σᾶς κυρία βαρόνη.

— Δι' ἐμέ;

— Μάλιστα. Ἤθελον νὰ γνωρίζω πῶς σεῖς καὶ ἡ θυγάτηρ σας ἐζῆτε ἐν Βωκοὺρ, ποίαν ὑπόληψιν εἴχετε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, πῶς σᾶς ἐθεώρουν οἱ χωρικοί. Ἀφοῦ συνέλεξα τὰς πληροφορίας μου, δηλ. ὅτε ἔμαθον περὶ τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀγαθοεργίας καὶ περὶ τῶν σπανίων ἀρετῶν σας, ἀπεφάσισα νὰ ἐπανέλθω ταχέως εἰς Παρισίους, διότι προησθανόμην τὰς συμφορὰς καὶ τὰ δεινὰ τῆς Γαλλίας. Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἤμην μεταξὺ Μαρέϊλ καὶ Βλαινκοὺρ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς κατὰ μῆκος τοῦ Φρού. Εἶχα μαζύ μου ἕνα μόνον ὑπηρέτην ἄνθρωπον ἀφωσιωμένον, εἰς τὸν ὁποῖον τρέφω πλήρη ἐμπιστοσύνην. Ὡδήγει τὴν ἅμαξαν καὶ ἐπορευόμεθα ὁρμητικῶς. Ἅμα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Βλιγνυκοὺρ, ὁ ἵππος ἠναγκάσθη νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑπηρέτης μοῦ ἔδειξε παράδοξον κίνησιν, ἥτις ἐγίνετο εἰς τὸν ποταμόν. Προκύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνεγνώρισα μετ' ὀλίγον ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἄνθρωπος παλαίων κατὰ τοῦ ρεύματος, ὑπερανθρώπους καταβάλλων προσπαθείας, διὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν ὄχθην καὶ καταλάβῃ κλάδον ἢ ρίζαν.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἀφηγήθη εἰς τὴν βαρόνην πῶς αὐτὸς καὶ ὁ κ. Λανδρὺ ἐβοήθησαν τὸν Λυκογιάννην καὶ ἔσωσεν οὗτος τὴν Ἰωάνναν.

— Ὦ, ναί, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ, ἡ θεία Πρόνοια ἠγρύπνει ἐπὶ τῆς πτωχῆς κόρης! ἀλλὰ παράφρων, παράφρων!...

Ἄ! ὁ Θεός, ὁ θελήσας νὰ σωθῇ, θὰ ἐπιβλέψῃ καὶ πάλιν ἐπ' αὐτῆς!

— Ἀναμένω καὶ ἐλπίζω, κυρία!

— Θὰ θεραπευθῇ, κύριε, θὰ θεραπευθῇ.

— Θὰ παρακαλέσητε ὑπὲρ αὐτῆς, κυρία βαρόνη, καὶ ἡ ἱκεσία σας θελει εἰσακουσθῆ.

Μέλλω τώρα νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς μαρκησίας Σαμαρὰνδ καὶ τοῦ υἱοῦ της, διότι τὸ τεχθὲν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βλαινκοὺρ, ὅπου αὕτη ἐκρατεῖτο ἐπὶ ἑξαετίαν περίπου, ἦτο ἄρρεν.

Καὶ ἐδῶ ἀκόμη, κυρία βαρόνη, πρόκειται περὶ δυστυχοῦς παράφρονος.

— Τί, κύριε, ἡ μαρκησία ἦτο παράφρων!

— Ὀφείλω νὰ τὸ πιστεύσω, κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁπυίας ἠδυνήθην νὰ συλλέξω.

— Πόσαι συμφοραί, Θεέ μου!

— Ἀγνοῶ πῶς ἔζη ἡ μαρκησία κατὰ τοὺς ὀλίγους μῆνας, οἵτινες προηγήθησαν τῆς εἰς Βλαινκοὺρ ἀφίξεώς της, καὶ ἑπομένως ὅ,τι ὑπέφερε καὶ πῶς τὴν μετεχειρίσθη ὁ βαρόνος Σιμαΐζ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ μαρκήσιος ἠναγκασμένος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῆ. Ὅλαι αἱ ἐπὶ τούτῳ ἔρευναί μου ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς. Ἀγνοῶ ὡσαύτως πῶς ἡ μαρκησία ἔγινε παράφρων. Θέλω νὰ πιστεύω ἀκόμη, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ὅτι τὸ λογικόν της ἀπωλέσθη αἴφνης ἕνεκα τῆς τρομερᾶς προσβολῆς, ἣν ὑπέστη μανθάνουσα τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου.

Τότε δὲ βεβαίως ὁ βαρόνος Δεσιμαΐζ ἐσκέφθη νὰ καταλάβῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, περιουσίαν ἀνήκουσαν εἰς τὴν χήραν του καὶ εἰς τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἐγέννησεν. Διὰ νὰ διαπράξῃ τὸ κακούργημα τοῦτο, ἕτερον κακούργημα κτηνωδέστερον καθίστατο ἀναγκαῖον. Ἡ δυστυχὴς μαρκησία, ἥτις, ἥτις μόλις ὡμίλει τὴν γαλλικὴν, ἥτις οὐδένα ἐγνώριζεν ἐν Γαλλίᾳ, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ προστατεύσῃ, περιωρίσθη ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βλαινκοὺρ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν γυναικός τινος καὶ ἑνὸς ἀθλίου ὀνόματι Γραπιὲ, τοῦ ὁποίου ἀποστολὴ ἦτο νὰ ἐμποδίζῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, ὡς ἄλλος κέρβερος. Ὁ ἀπαίσιος οὗτος ἄνθρωπος δὲν ζῇ πλέον σήμερον· ἀλλὰ πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχε κάμει εἴδός τι ἐξομολογήσεως, εἰς ἣν ὀφείλω τὰς πληροφορίας τῶν ὁποίων ἀμέσως θὰ ἐννοήσητε ὅλην τὴν σπουδαιότητα.

Ὅτε ὁ Κάρολος Σεβρὺ προσειλκύσθη εἰς ἐνέδραν, ὡς γνωρίζετε, καὶ κατεκρημνίσθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἡ δυστυχὴς μαρκησία εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαινκούρ. Εἶχε κομισθῆ ἐκεῖ ὑπὸ ἀγνώστου, ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἦτο ὄργανον τοῦ βαρόνου Δεσιμαΐζ. Ἴσως ὁ ἀνὴρ οὗτος, τοῦ ὁποίου οἱ συνένοχοι δὲν ἐγνώριζον τὸ ὄνομα, ἦτο τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἴχετε ἴδει ἐπισκεπτόμενον μυστηριωδῶς τὸν βαρόνον.

Ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καρόλου Σεβρὺ, τὸ ἄτυμον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ ἀνεύρω μίαν ἡμέραν, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νὰ κρυβῇ, ἔφθασε νύκτα εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαινκούρ. Ἤρχετο νὰ παραλάβῃ καὶ ὁδηγήσῃ τὴν μαρκησίαν εἰς ἄλλο μέρος. Αἱ πληροφορίαι μου περὶ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς φθάνουσι ἕως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ἀφοῦ δὲν ἀπηλλάχθησαν ἀπ' αὐτῆς διὰ τοῦ δηλητηρίου, τοῦ ἐγχειριδίου ἢ διὰ παντὸς ἄλλου μέσου, δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὴν παρέλαβον ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Βλαινκούρ, διὰ νὰ τὴν δολοφονήσωσιν. Ὑποθέτομεν λοιπὸν ὅτι ὁ

νὰ μάθουν τίποτε παρὰ τῶν ἄλλων· ἀφοῦ ὅμως εἶναι κοινοὶ καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐνίοτε κοινότατοι, παρὰ τίνων ἄλλων θὰ φωτισθῶσι, ἢ παρὰ τῆς κοινῆς γνώμης; Διὰ τοῦτο ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ ὅλων τῶν δικῶν **πρὸ, κατὰ, καὶ μετὰ τὴν δίκην** γίνεται συζήτησις ἐπίμονος καὶ πεισματώδης δι' ὅλου τοῦ τύπου καὶ ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ συλλαλητηρίων, ὡς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Τίτεμπορν. Ὅσοι δὲ τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων γνωρίζουν τὴν γαλλικήν, τοὺς παραπέμπομεν εἰς τὸ γνωστότερον εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν *Νέαν Γαλλίαν* τοῦ Πρεβὸ Παραδὸλ νὰ ἴδουν τί πόλεμον κάμνει καὶ ἐκεῖνος ἐναντίον τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦντος μυστικισμοῦ, ὃν εἰσηγάγομεν καὶ ἡμεῖς, δανεισθέντες τόσα ὀλέθρια γαλλικὰ πράγματα καὶ τίποτε δυστυχῶς ἀγγλοαμερικανικόν. Ὁ μυστικισμὸς ἐδῶ θὰ πῇ τοῦτο: **Πρὸ** τῆς δίκης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράψῃς τίποτε, νὰ μὴν ἐπηρεασθοῦν οἱ δικασταί· **κατὰ** τὴν δίκην, ἐμποδίζει ὁ πρόεδρος νὰ πῇς τίποτε· **μετὰ** τὴν δίκην σέβου τὸ δεδικασμένον.

Καὶ οὕτω ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη κυμαίνεται μεταξὺ τύφλας καὶ αἰσχροκερδείας καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὑρίσκεται.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἴχομεν νὰ ποῦμεν εἰς τοὺς φίλους δικηγόρους κυρίους Καζαδζὴν καὶ Πονηρόπουλον προκειμένου περὶ τῆς ὑποθέσεως Μοσχοβάκη. ὃν, ἂς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἀδικοῦσι, συνιστῶντες μυστικισμὸν καὶ μὴ βγαίνοντες αὐτοὶ μόνοι νὰ διαφωτίσωσι τὸ δημόσιον, διότι ὁ κόσμος τότε θὰ ὑποπτεύηται ὅτι δι' ἄλλων μέσων παρὰ διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ προσπαθοῦσι νὰ τὸν ἀθωώσωσι, ἐνῷ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀθῶος, τοῦθ' ὅπερ καὶ εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι Ἕλλην ἀξιωματικὸς δὲν ἀποφασίζει ἐλαφρῶς νὰ κηλιδώσῃ τὰς ἐπωμίδας του.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» ἐπιμένει, ἐπιμένομεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ τῆς λέγομεν λοιπὸν κατὰ πρόσωπον ὅτι ἐὰν ὁ ἀνακριτὴς κ. Ἀμπελᾶς ἀπέλυσε τὸν Χαδζάκην, τὸν ἀπέλυσε διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἅ τε τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὄντος ἀλλοδαποῦ, καὶ ὄχι διότι τὸν εὗρε ἀθῶον τῆς λάμψεως τῶν ἀδαμάντων. Πῶς γίνεται λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» ἀνακριτικωτέρα αὐτοῦ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅστις λέγει: βλέπω μὲν τὸν Χαδζάκην ὕποπτον ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐμὲ ἁρμόδιον πρὸς καταδίωξιν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τεσσάρων ἀλλοδαπῶν, αὐτὸ μόνον δὲν ἐννοοῦμεν. Καὶ ἀκόμη δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» δὲν κατάλαβε, ἢ δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ κ. Χαδζάκης της μὲ τὴν *προσωρινήν του ἀπόλυσιν* δὲν φεύγει ἐξ Ἀθηνῶν τόσῳ λευκὸς ὅσῳ θὰ ἐφαίνετο τοιοῦτος ὅτε ἦλθεν. Καὶ ἀποροῦμεν πῶς τὰ *Κοινωνικὰ διάφορα* τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» δὲν τὸν ἐμυρίσθησαν διὰ νὰ ἀναγράψουν τὴν ἄφιξιν τοιούτου ἐπισήμου ξένου, εἰμὴ μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὸν στρατῶνα τῆς Μοιραρχίας. Ἡμεῖς δὲ ἀκριβῶς μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελᾶ διαφωνοῦμεν—καὶ τῷ εἴπομεν τὴν ἰδέαν μας πρὸ τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως τοῦ κ. Χαδζάκη—ὅτι τὸ ἀναρμόδιον δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, ἐνόσῳ δὲν διευκρινίζεται τὸ πόθεν ἐκλάπησαν οἱ ἀδάμαντες. Ἔπειτα τὰ προηγούμενα τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης εἶναι ἄλλα: προκειμένου περὶ προφυλακίσεως μάλιστα ἡ ἀλλοδαπότης δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ο ΕΝΟΡΚΟΙ ΝΑΥΠΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ναύπλιον, 15 Μαΐου.

Προχθὲς ἔλαβε χώραν ἐν τῇ πόλει μας σκανδαλωδεστάτη καὶ ἀσυνειδητοτάτη ἀθώωσις παρὰ τοῦ ὁρκωτικοῦ Δικαστηρίου φρίκην ἐμποιοῦσα καὶ ἐμβάλλουσα εἰς μελανὰς σκέψεις περί τε τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς δυσμοίρου ταύτης χώρας. Ἐσκέφθην ὅτι εἴμεθα ἐγγὺς νὰ ἐπανέλθωμεν ἐν ὑπερμεσοῦντι δεκάτῳ ἐννάτῳ αἰῶνι, εἰς τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ μεσαίωνος καθ' οὓς ἴσχυε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου· ὅτι καταργοῦμεν ἤδη τὸ πολύτιμον δόγμα τὸ διὰ τοσούτων αἱμάτων καὶ ἐπαναστάσεων κτηθὲν καὶ τὸ ἀσφαλίσαν τὴν εὐημερίαν τοῦ πολίτου ἐν εὐνομουμένῃ πολιτείᾳ, τὸ δόγμα τῆς τῶν ὅλων ἰσότητος ἀπέναντι τοῦ νόμου ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πλάτωνος. Ἐσκέφθην περὶ τῶν ἀπαισίων συνεπειῶν τῆς ἀφιπταμένης ἐκ τῆς πατρίδος μας δικαιοσύνης καὶ ὅτι ἤρξατο ἤδη εἰσερχόμενος ὁ ἰὸς τῆς δυσπιστίας ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ πολίτου.

Εἰς τὴν ἕδραν τοῦ κατηγορουμένου ἐκάθητο ἀρειμάνιος ἀνὴρ, ταχθεὶς ἀκριβῶς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἵνα φρουρῇ καὶ προασπίζῃ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολίτου, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν του. Τοιοῦτον εὐγενὲς στάδιον ἐξελέξατο ἐξ ἀκαθέκτου ἴσως ἔρωτος πρὸς αὐτό.

Ἐκεῖ που πλησίον ἐκάθητο τὸ θῦμα τοῦ ἀρειμανίου αὐτοῦ, δεκατριετὴς κόρη, ἧς τὸ δακρυρροοῦν πρόσωπον εἰκόνιζε τὴν ὑψίστην μελαγχολίαν καὶ ἀπελπισίαν. Ἦλθεν ἐκεῖ, ἔρημος πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας, νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν παρὰ τῆς πολιτείας ἐπὶ τῷ γενομένῳ αὐτῇ ἀδικήματι. Ὁ ταλαίπωρος πατήρ της ἰδὼν τὴν κόρην του αἱμοπτύουσαν ἐν Σμύρνῃ ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του ἵνα διὰ τοῦ ταξειδίου καὶ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ ἀέρος τῆς γεννετείρας χώρας ἀνακτήσῃ τὴν κλονισθεῖσαν ὑγείαν της. Μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ ὁ κατηγορούμενος τὴν προσλαμβάνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐπὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ του εὑρίσκει οἰκογένειαν, καὶ μεταχειρισθεῖς πᾶσαν βίαν καὶ πᾶσαν ἀπειλὴν, ἀκολασταίνει πλέιω ἢ ἅπαξ ἐπ' αὐτῆς. Ἠκολούθησα μετ' ἐνδιαφέροντος μετὰ τοῦ πλείστου μέρους τῆς πόλεως ὅλην τὴν δίκην καὶ δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικὰ σπανίως ὑπῆρξε σαφέστερον ἀποδειχθὲν ἔγκλημα. Τὸ πλῆθος ἀσθμαῖνον παρέμενεν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἵνα παραστῇ μάρτυς τῆς καταδίκης τοῦ ἐνόχου τοσοῦτον ρυπαροῦ καὶ ἀνάνδρου ἐγκλήματος. Ἐνετρύφα ἐκ προοιμίων εἰς τὴν μετ' οὐ πολὺ ἀπόλαυσιν τοῦ ὡραίου θεάματος, ὅτι ἐν τῇ εὐνομουμένῃ πολιτείᾳ μας δύναται τις νὰ ἦναι ὀρφανὸς πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας, ἀλλ' ὅτι εὑρίσκει ἀσφαλῆ δικαιοσύνην ὁσάκις ἀδικῆται. Ἀλλ' ὁποία κατέλαβεν ἡμᾶς ἀηδία καὶ ἀπελπισία, ὅταν ἐναντίον τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τῆς ἀληθείας, ὅταν τὸ πᾶν ἔλεγεν εἰς τὸν κατηγορούμενον: «Ναὶ, εἶσαι ἔνοχος» ἐννέα ἐκ τῶν ἐνόρκων, οἱ πλεῖστοι φέροντες πολιὰς τρίχας· πατέρες ἀδυνάτων ὄντων· μέλη ἑλληνικῆς πολιτείας, τῷ εἶπον «ὄχι δὲν εἶσαι ἔνοχος.» Ὄχι, δὲν εἶσαι ἔνοχος, ὅτι σὺ ὁ ἀνὴρ ὁ ταχθεὶς ἀκριβῶς ὅπως φρουρῇς τὴν τιμὴν τοῦ πολίτου, ἀνάνδρως καὶ διὰ κτηνώδους βίας ἀφαιρεῖς αὐτὴν ἀπὸ νήπιον αἱμοπτύον. Ἐπάνελθε εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, ἐπανάλαβε τὴν πρᾶξίν σου, σὺ ἰσχυρὸς ὢν οὐδεμίαν ὀφείλεις εἰς αὐτὴν ἱκανοποίησιν. Πρὸς δὲ τὴν κόρην διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης βαρεῖα ἀπετείνετο ἐπιτίμησις, διατί ἐγεννήθη ἀδύνατος καὶ ἔρημος πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας;

Τοιαύτην ἐτυμηγορίαν ἐξήνεγκον προχθὲς μέλη τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας. Ἡ καρδία των οὐδόλως συνεταράχθη ἐκ τῆς ἐκτυλίξεως τῆς ὑποθέσεως. Τὸ αἱμοστάζον ὄμμα τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἥτις ἠτένιζε πρὸς αὐτοὺς, ὡς πρὸς πατέρας φιλοστόργους, οὐδόλως ἐκέντησεν εἰς συμπάθειαν τὴν ἠλίθιον καὶ ταπεινὴν καρδίαν των.

Ὁ κατηγορούμενος ἐπεδόθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας· οἱ ἔνοχοι ὅμως οὐχὶ, διότι ὑπαρξασῶν βαρειῶν ὑπονοιῶν περὶ δωροδοκίας ἐστάλησαν δεδεμένοι ὡς ἀληθῆ τετράποδα, ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ περαιτέρω. Ἡ κοινωνία ἐπεκρότησεν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὸ ἁρμόζον αὐτοῖς τοῦτο μέτρον καὶ

βαρόνος Δεσιμαΐζ καὶ οἱ συνένοχοί του φοβούμενοι μήπως ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς ἐρεύνας αὐτῆς περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Καρόλου Σεβρὺ θελήσῃ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαινκούρ, ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον ἐκ προφυλάξεως νὰ μεταφέρωσι τὴν μαρκησίαν εἰς ἄλλην φυλακήν.

Ἔκτοτε πολλὰ παρῆλθον ἔτη, ἡ δυστυχὴς μαρκησία φυλακισμένη, καμμίαν μὴ ἀπολαμβάνουσα περιποίησιν, στερουμένη ἀέρος, ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ μέχρι σήμερον; Ἐὰν δὲν ἀπέθανε, ποῦ εἶνε;

Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα εἶνε σκοτεινὰ εἰς τὸ πνεῦμά μου. Εὑρίσκομαι ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου. Ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω.

Τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας Σαμαράνδ, εἶχε μείνει εἰς τὸν πύργον ὑπὸ τὴν φρούρησιν τοῦ Γραπιέ. Εἶχον εὕρει βεβαίως τὸ μέσον τοῦ νὰ τὸ κρύψωσι καλῶς, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἐζήτει νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ πύργου.

Ὁ δυστυχὴς μικρὸς ἔζησεν ἕνεκα τοῦ εὐρώστου ὀργανισμοῦ του. Ἀλλὰ πῶς ἀνετράφη; Σχεδὸν εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του ἐχωρίσθη τῆς μητρός του. Ἔσχεν ὡς τροφὸν μίαν αἶγα ἥτις τοῦ ἐδείκνυεν ὅλην τὴν στοργήν της, διότι ὁ φρουρός του, ἀληθὲς ἄγριον θηρίον, τῷ ἐνέπνεε πολὺν τρόμον, δὲν ὡμίλει ποτὲ τὸ παιδίον, ὑπείκων εἰς τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγάς, καὶ τοῦ ἔρριπτε τὴν τροφήν του ὡς νὰ ἦτο σκυλί. Ὅτε ὁ παῖς ηὔξησε καὶ ἠδύνατο νὰ ἀκολουθῇ τὴν αἶγα, ἥτις ἤρχετο 's τὸ περιβόλι ἐλευθέρως, δὲν τὴν ἐγκατέλειψε πλέον. Ἐκοιμᾶτο τὴν νύκτα πλησίον της κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον ἐπὶ κλίνης ἐκ βρύων ἢ χόρτου. Ἡ κατσίκα τοῦδινε καὶ τὸ γάλα της καὶ ὅτε ἡ τροφὴ αὕτη δὲν ἔφθανεν, οὗτος κατέπαυε τὴν πεῖνάν του μέ τοὺς καρπούς τοὺς ὁποίους εὕρισκεν ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἑβδομάδες, μῆνες παρήρχοντο οὕτω, χωρὶς ὁ φρουρὸς νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Φυσικῶς καὶ βαθμηδὸν ὁ παῖς καθίστατο ἄγριος.

Τοιουτοτρόπως δὲ ηὐξήθη. Χάρις εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἀπηύλαυεν, ἐπειδὴ ἠδύνατο νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ ἔνστικτά του, αἱ φυσικαί του δυνάμεις ἀνεπτύχθησαν θαυμασίως.

Ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ὀκτὼ ἢ ἐννέα ἐτῶν, ὁπότε ἐπειδὴ ἦτο δύσκολον νὰ φυλαχθῇ καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερον 's τὸ περιβόλι, καθότι ἠδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ τείχη καὶ νὰ φύγῃ, ἀπεράσισαν νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ.

Τὸ ἄγνωστον πρόσωπον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαινκούρ. Ὁ παῖς συνελήφθη, ἐδέθη, ἐφιμώθη, ἐρρίφθη ἐντὸς ἁμάξης, ἥτις διήνυσε μέρος τῆς νυκτὸς καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν ἐντὸς δάσους ἔστη, τὸ δὲ δυστυχὲς παιδίον παρεδόθη, ἐπωλήθη ἀντὶ χιλίων φράγκων εἰς θαυματοποιούς.

— Ὤ! ὤ! εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ.

— Μάλιστα, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγὰρδ, ἰδοὺ ὅ,τι ἔγινεν. Οἱ θαυματοποιοὶ ἔσπευσαν νὰ ἀναχωρήσουν ἐκ τῆς χώρας—ὁ ὅρος οὗτος εἶχεν ἐπιβληθῆ—διὰ νὰ πάνε νὰ ἐξασκήσουν τὸ ἐσάγγελμά των εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Ὁ νέος αὐτῶν οἰκόσιτος, ὡς φαίνεται, ἐκλείσθη ἐντὸς σιδηροῦ κλωβοῦ καὶ ἐξετέθη εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ τῶν ἀγορῶν ὡς νέος ἄγριος συλληφθεὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρωποφάγων νήσου τινὸς τῆς Πολυνησίας.

Οἱ θαυματοποιοὶ διέδραμον οὕτω ὅλην τὴν Γαλλίαν, ἐκθέτοντες πανταχοῦ τὸν ἄγριόν των, καὶ πάντοτε μακαρίζοντες ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἐξαίρετον κτῆσίν των, διότι ὁ οἰκότροφός των προσείλκυε τὸ πλῆθος καὶ ἐγίνετο πρόξενος σπουδαίων κερδῶν εἰς αὐτούς. Ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας μετά τινα ἔτη. Τὸ παιδίον εἶχε γίνει ἀνὴρ εὔρωστος καὶ ὑγιής. Τὸν εἶδον ἐν Μὲτς, ἐν Νανσὺ, ἐν Ἐπινὰλ, ἐν Ρεμιρεμὸν, ἐν Βεζοὺλ, Γραιὺ, Λαγγρὲς, Διζῶν, Στρασβούργῳ, Μουλούζῃ, εἰς τὰς πρωτευούσας τέλος πόλεις τῆς ἐπαρχίας.

Ἡμέραν τινα ἐν τούτοις ὁ ἄγριος κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ. Δὲν εὐχαριστεῖτο βεβαίως νὰ ἐκτίθεται εἰς τὴν θέαν τοῦ δημοσίου, φοβούμενος δὲ μὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας τῶν κυρίων του, πρὸς οὓς δὲν ἔτρεφε πιθανῶς πολλὴν ἀγάπην, κατέφυγεν εἰς τὰ δάση.

— Τότε, κύριε, τότε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ συγκεκινημένη.

— Τότε, κυρία, ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν του ἔζησε καθ' ὁλοκληρίαν ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, φεύγων τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἐφοβεῖτο, ζητῶν διὰ νὰ κρυβῇ ἀπ' αὐτῶν τὰς πυκνοτάτας λόχμας, τρώγων κοχλίας, ρίζας, ὠὰ πτηνῶν καὶ βαλανίδια.

Ἀφοῦ ἐπὶ δέκα καὶ ὀκτὼ μῆνας ἢ δύο ἔτη διήγαγε βίον νομαδικὸν, ὥρισεν ὡς σταθερὰν κατοικίαν του τὸ μέσον τῶν βράχων τοῦ δάσους τοῦ Μαρέλλ.

— Μέγιστε Θεέ! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη ἀνορθωθεῖσα διὰ μιᾶς μόνης κινήσεως, ὠχρὰ ὡς νεκρὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀμέσως ἠνεῳγμένους.

— Οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ ἐγονυπέτησε συνενώσασα τὰς χεῖρας.

— Ὁ Λυκογιάννης! ὁ Λυκογιάννης! ἐψιθύρισεν.

— Ὁ Λυκογιάννης, κυρία, εἶνε ὁ τελευταῖος μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ ἠγέρθη.

— Κύριε, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ποίαν ὥραν ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου ὀφείλομεν νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἐπινάλ;

Κ.'

Η ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ

Ὁ κ. Λαγγὰρδ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὸ γλυκὺ καὶ φιλόστοργον βλέμμα του. (ἀκολουθεῖ)

τέως ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ρυπαρᾶς ταύτης ἐτυμηγορίας, ἐνεθαρρύνθη λαβοῦσα ποιάν τινα ἱκανοποίησιν.

Τιμὴ καὶ ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τὸν ἀξιότιμον εἰσαγγελέα κ. Κυργούσιον κεραυνοβολήσαντα τὸν κατηγορούμενον μετ' ἀληθοῦς εὐγλωττίας καὶ ἀνδρίας, καὶ διεξαγαγόντα τὴν ὑπόθεσιν μετὰ πολλῆς εὐρυΐας. Παρὰ τὰ εἰθισμένα μάλιστα ἡ δίκη δὲν ἐγένετο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ τοῦτο ὅωως δικάσῃ καὶ ἡ κοινωνία.

Καὶ ἡ προχθεσινὴ ἐτυμηγορία, φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι», εἶναι μία ἔτι ἀπόδειξις ὅτι τὸ ὁρκωτὸν σύστημα κατέπεσεν ἐν Ἑλλάδι.

Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾷς τὸ Ναύπλιον δὲν θὰ σοῦ εἶναι ἀδιάφορον ἂν μάθῃς ὅτι καίτοι εὑρισκόμεθα ἐν παραμοναῖς ἐκλογῶν, ὁ παρεπιδημῶν ξένος οὐδόλως ἤθελεν ὀσφρανθῆ τοῦτο ἐκ τῆς ἐπικρατούσης γαλήνης ἐν τῷ ἤθει τῶν κατοίκων. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν ἀξιότιμον βουλευτήν μας κύριον Ἀντωνόπουλον δεχθέντα τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Δημάρχου. Εἰς τὸ πρόσωπον τούτου ἀπολαύοντος, ὡς γνωστὸν, μεγίστης ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, οὐδεμία, κυρίως εἰπεῖν, γενήσεται πάλη μετὰ τῶν ἀντιθέτων ποιούντων ἤδη χάριν ἁπλῆς δοκιμῆς ἂν οὐχὶ χάριν ἀστειότητος τὴν ὑστάτην ἀπόπειραν, καθ' ἣν θέλουσι λάβει ἅπαξ ἔτι τὸ κτύπημα τῆς χάριτος, ὡς λέγουσιν οἱ γαλλίζοντες, μεθ' ὃ θέλουσιν ἐπιδοθῆ ἐν ἀνέσει εἰς τὸ μέλλον καὶ ἀνενόχλητοι ἐκ τῶν δημοτικῶν μερμνῶν εἰς τὴν θείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνην εἰς ἣν ἀναμφισβητήτως διεκρίθησαν.

Μ.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

(Συνέχεια· ἴδε προγ. φύλλον)

Ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν ὁ Γρ. Κορφιωτάκης μεγάλως ἴσχυεν ἐν τῷ τόπῳ, ἀλλὰ παραιτηθέντος τούτου τῆς πολιτικῆς, τὸ κόμμα του διελύθη. Τὴν ἀναζωογόνησιν τούτου ἀνέλαβεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ν. Κορφιωτάκης. Ταχθεὶς ὑπὸ τὸν Τζάνεν καὶ ἀντιπροσωπεύων τοῦτον ὡς δικηγόρος τοῦ κόμματος κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, εἰργάσθη δι' ἑαυτὸν καὶ ἐν καιρῷ ἀπεσπάσθη τοῦ Τζάνε. Φαίνεται δὲ ὅτι εἰργάσθη καλῶς, διότι ὡς ἀπεδείχθη κατὰ τὰς παρελθούσας βουλευτικὰς ἐκλογάς ἐμείωσε τὴν ἰσχὺν τοῦ Τζάνε, τοῦ ὁποίου εἶνε ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρός.

Ἀλλ' αὐτὸς εἶνε *μπρασκοῦλε* τῆς πολιτικῆς, ἑπομένως δὲν κρίνω ἀναγκαῖον νὰ ἐνασχοληθῶ πολὺ περὶ αὐτοῦ· τοῦτο μόνον σᾶς λέγω ὅτι ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀπόχρωσιν εἶνε ὁ ὀπαδὸς τῶν *Ημετέρων* καὶ τοῦ ἀρίνω ὑγείαν.

Φίλε κύριε *Κώστα*, σὲ χαιρετίζω· ἦλθε καὶ ἡ σειρά σου, *ἀγαπητέ!*

Ἔγκονος τοῦ Παπαφλέσσα, νυμφευθεὶς δὲ μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ προϋχοντος Χαντζηγιαννούλη, εὑρὼν καὶ ἀνοικτὸν στάδιον ἐκ μέρους τοῦ πατρός του, ἔχει σήμερον ἀρκετὴν ἰσχύν. Εἶνε χαρακτὴρ εὐθύς· ὅταν σοὶ δώσῃ τὸν λόγον του, δὲν ἐννοεῖ νὰ σὲ ἀπατήσῃ· ἀγαπᾷ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ὑποστηρίζει, εἶνε τίμιος, ἐν γένει δὲ *σχετικῶς* ἐκ τῶν καλλιτέρων πολιτικῶν τῆς Μεσσηνίας. Δυστυχῶς οὔτε αὐτὸς δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις παντριωτικῆς καρδίας, διότι ναὶ μὲν εἶνε τίμιος, δὲν ἐννοεῖ δὲ νὰ ὑποστηρίζῃ καὶ ἀτίμους ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν παύει καὶ αὐτὸς νὰ βαδίζῃ τὴν πεπατημένην ὁδὸν, δὲν ἔχει ἰδιάζουσαν ἱκανότητα, ἔχει μερικὲς *λόξες*, ἔχει καὶ αὐτὸς κόμμα νὰ ὑποστηρίζῃ τέλος. Ἐκτὸς τούτου ἐνῷ πολεμεῖ τοὺς *Καραφωτειάδες*, εἰς τὰς ἐκλογὰς συνδυάζεται μετ' αὐτῶν.

Σοὶ προσθέτω τέλος ὅτι τὸ κόμμα τοῦ κὺρ Κωνσταντίνου ἔχει ἀρκετὰ μεγάλην ἐπαρχιακὴν ἐπιρροὴν, δηλαδὴ *ψήφους ἐκλεκτικούς*.

Ὑποψήφιος τοῦ κόμματος τούτου ὡς δήμαρχος Καλαμῶν εἶνε ὁ Δημήτριος Μπούτσης, νέος καλός, ἔχων τὸν παρᾶ, συγκεντρῶν περὶ ἑαυτὸν πολλὰς συμπαθείας, διότι εἶνε καταδεκτικὸς καὶ εὐπροσήγορος πρὸς πάντας.

Ὁ Δ. Μπούτσης εἶνε συγγενὴς τοῦ Γ. Γεωργαντάκη τοῦ καὶ *Χόντζα*. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὃν οὐδέτερον ἐν τῇ πολιτικῇ. Ἀγαπᾷ πολὺ τὸ χρῆμα, νομίζει δὲ ὅτι δύναται νὰ συνδυάσῃ τοῦτό του τὸ αἴσθημα μετὰ τῆς πολιτικῆς. διὰ τοῦτο δὲν ἐννοεῖ νὰ *κουνηθῇ* παρὰ εἰς τὴν ὥραν τῆς ἐνεργείας—τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν δηλαδή. Καλλίτερον, διότι καὶ δὲν μᾶς χρειάζεται. Ἂς τὸν ἀφίσω λοιπὸν καὶ ἂς μεταβῶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸν Γ. Δαμκλάτην.

Εἶνε καὶ αὐτὸς ἄλλος Γεωργαντάκης· ἀγαπᾷ τὸν παρᾶ, τὴν δὲ πολιτικὴν τὴν ἔχει ὡς μέσον ἀνακουφίσεως, διὰ τοῦτο καὶ ὀλίγην ἔχει ἐπιρροὴν ἐν τῷ τόπῳ. Ἐσχάτως ἐφάνη ὅτι θὰ ἀναλάβῃ ζωὴν πολιτικὴν, διότι γαμβρόν του ἔκαμε τὸν Τ. Κουτσομητόπουλον, ἰατρόν.

Ὁ νέος; οὗτος, ἐν Γερμανίᾳ σπουδάσας, ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἤρξατο μετερχόμενος τὸν ἰατρόν, ὅτε συνέβη ἡ δολοφονία τοῦ ἰατροῦ Παλαμάρη, ὅστις, δωρεὰν παρέχων εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἐπιστήμης του, εἶχεν ἀποκτήσει ἀρκετὴν ἐκλεκτικὴν ἐπιρροήν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παλαμάρη ὁ Κουτσομητόπουλος ἐσκέφθη νὰ τὸν διαδεχθῇ καὶ ἤρξατο ὄντως ἐργαζόμενος, ἂν δὲ τότε ἐγκαίρως ἦσαν δημοτικαὶ ἐκλογαί, πολὺ πιθανὸν νὰ τὸν εἴχομεν δήμαρχον σήμερον.

Μετ' αὐτὸν μεταβαίνω εἰς τὸν Χρύσανθον, τὸν μανιώδη συζητητὴν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἐγωϊστὴν, ὥστε νὰ μὴ ὁμολογῇ τὴν ἧττάν του. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν θεωρητικῶν, θέλει δηλαδὴ νὰ φαίνηται, ὅτι εἶνε ἄνθρωπος ἀρχῶν καὶ ἀνενεξάρτητος, ὧν ἐν τούτοις ἅμα φίλος τῶν Καραφωτειάδων. Τελευτῶν θέλω προσθέσει χάριν δικαιοσύνης, ὅτι εἶνε φίλος καλὸς, νέος φιλότιμος, ἀριλοκερδὴς καὶ ἂν δὲν εἶχε μεγάλην φιλοδοξίαν ἢ μᾶλλον δοξομανίαν καὶ δὲν ἐθυσίζε πρὸς ἐπιτυχίαν ἐν τῇ πολιτικῇ τὰ πάντα, θὰ ἦτο νέος, παρ' οὗ ἠδύνατό τις νὰ ἐλπίζῃ πλειότερα τῶν ὅσων ἤδη ἐλπίζει παρ' αὐτοῦ, διότι δὲν στερεῖται ἱκανότητος, εἶνε ἀρκετὰ δραστήριος, ἔχει ἰσχυρὰν θέλησιν, εἶνε δὲ καὶ ἀρκετὰ εὐφραδής. Τοιοῦτος ὁ Χ. Παγώνης, περὶ οὗ θέλω ἀσχοληθῇ καὶ ἄλλοτε, διότι προαλείφεται διὰ τὰς μελλούσας δημοτικὰς ἐκλογάς..

Ἕτερον κόμμα εἶνε τὸ τοῦ νῦν Νομάρχου κ. Δαγρὲ, τοῦ πιστοῦ τούτου ὀπαδοῦ τοῦ ἀειμνήστου Ζαΐμη καὶ λίαν παρὰ τούτου ἐκτιμωμένου, ἀνθρώπου εὐφυοῦς καὶ δραστηριότητος οὐ τῆς τυχούσης· τὸ κόμμα του ὅμως τὸ ἰσχυρότατον ἄλλοτε ἔδη ἐσμυκρίνθη κατὰ πολὺ, μόνον δὲ ἐν τῷ δήμῳ Ἄρεως ἔχει νὰ διαθέσῃ ψήφους, ἡ δὲ ἐλάττωσις αὕτη τῆς ἰσχύος προῆλθεν ἐκ τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον μὴ ἐλεύσεως ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ζαημικοῦ κόμματος, ἀφ' οὗ δὲν ἐννόησε καὶ εἰς τὰς μεγαλειτέρας δυστυχίας του καὶ μ' ὅλην τὴν ἀπώλειαν τῆς ἰσχύος του ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ Δαγρὲς, ὅπερ πολὺ

τὸν τιμᾷ βεβαίως. Ἐγὼ δὲ λυποῦμαι πολὺ ὅτι ὁ κ. Δαγρὲς ὁλονὲν ἀπόλλυσι τὴν ἐλπίδα ἐπανακτήσεως τῆς προτέρας πολιτικῆς ἰσχύος, διότι θεωρῶ αὐτὸν ἕνα τῶν σχετικῶς τιμίων πολιτευτῶν τοῦ τόπου μας.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 31 Μαΐου. Ὁ «Χρόνος» πληροφορεῖται ὅτι τὸ τελευταῖον ταξείδιον τοῦ κ. Γιὲς σκοπὸν ἔσχε νὰ πληροφορήσῃ τὰς δυνάμεις ὅτι ἡ Ρωσία θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσῃ ἐν Ἀρμενίᾳ τὸ ἰσοδύναμον τῆς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων κατοχῆς τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ κ. Γλάδστων, λέγει ὁ «Χρόνος», καταλαμβάνων τὴν Αἴγυπτον, ἀπώλεσεν ὄχι μόνον τὴν τῆς Γαλλίας εὐμένειαν, ἀλλ' ἠνέωξεν ἐκ νέου τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα παρέχων τῇ Ρωσίᾳ τὴν πρόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ παμμέγιστα ἐν Ἀνατολῇ σχέδια, ὧν ὁ τελευταῖος σταθμὸς ἔσται ἡ κατάκτησις τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν ὑπὸ ρωσικῶν στρατευμάτων.

Κάϊρον, αὐθημερόν. Ὁ Κεδίβης καὶ οἱ ὑπουργοὶ αὐτοῦ ἐξακολουθοῦσι λαμβάνοντες ἀνωνύμους ἐπιστολάς, δι' ὧν ἀπειλοῦνται μὲ θάνατον ἂν οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐκκενώσωσιν ἐντὸς ὀλίγου τὴν Αἴγυπτον.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον ..... Γαλλικὴ ράντα (rente) 109,15. Τουρκικὸν δάνειον 11,68. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 368. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25.28.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

20 Μαΐου

Σήμερον τὴν πρωΐαν κληθεὶς ὁ ἀστυνομικὸς ἰατρὸς κ. Γαρδέλης ἵνα ἐπισκεφθῇ γυναῖκά τινα κατὰ τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως, μετέβη ἐκεῖσε παρευθὺς καὶ εὗρε τὴν γυναῖκα ταύτην ὑποφέρουσαν ἐπικινδύνως ἐκ δηλητηριάσεως, εἰς ἣν προέβη διὰ ποσότητος μεγάλης ὑδραργύρου. Αὕτη τυγχάνει σύζυγος ἑνὸς ἐκ τῶν κατὰ τὸ Ἄστρος συλληφθέντων καὶ φυλακισθέντων ἐπὶ συστάσει πρὸς διάπραξιν διαφόρων ἐγκληματικῶν πράξεων καὶ ἰδίως κλοπῆς, τοῦτο δὲ ὡς φαίνεται ὤθησεν αὐτὴν, φιλότιμον οὖσαν, εἰς τὸ ἀπεγνωσμένον τοῦτο κίνημα.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας ὁ λοχίας τοῦ ἱππικοῦ Τζῆρος μεταβὰς εἰς τὴν παρὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Παππαδάκη κατοικίαν γυναικός τινος, χήρας Θαλασσινοῦ, ἐπετέθη διὰ λόγους ἀλόγους κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐκακοποίησε καὶ οὐσιωδῶς διετάραξε τὴν οἰκιακήν της εἰρήνην, ἐφ' ᾧ κατηγγέλθη ἁρμοδίως.

— Στρατιῶται τινὲς διαφόρων ὅπλων, ἐθορυβήσαν μεγάλως ἐντὸς τοῦ παρὰ τὴν Βάθειαν ἰδιαιτέρου οἰκήματος τῆς Σταματούλας Τσιρένη, γυναικὸς ἐλευθερίων ἠθῶν, ἐπιμένοντες νὰ ἐκβιάσωσιν αὐτὴν αἰτοῦντες χρήματα. Εἰς τούτων συνελήφθη παρευθὺς ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τῶν φυλακῶν Γεννηματᾶ, οἱ δὲ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν διωχθέντες ὑπὸ τῆς φρουρᾶς καὶ ἀστυνομικῶν κλητήρων.

— Χθὲς μ. μ. ὁ προσφάτως ἐξελθὼν τῶν φυλακῶν, ἔνθα διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν ὡς κλέπτης, Νικόλαος Ἀθανασίου ἢ Κλεφτάκης ἢ Τάκος ἐκ Χαλκίδος, νεαρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τρομερὸς λωποδύτης, εἰσελθὼν εἰς τὴν παρὰ τὴν Βάθειαν οἰκίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος Ροδογιάννη, ἵνα κλέψῃ, συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ, τὴν παρουσίαν τοῦ ὁποίου ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν δὲν ὑπώπτευεν. Ὁ αὐτὸς θεωρεῖται ἔνοχος καὶ ἄλλης τινὸς κλοπῆς.

— Χθὲς μ. μ. ἔν τινι διαδρόμῳ τοῦ καταστήματος τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν συνεδριαζόντων, ἐκλάπησαν δι' ἐπιτηδείου χειρὸς δρ. 45 ἐκ τοῦ σιλαχίου τοῦ ἐξ Ἀραχόβης χωρικοῦ Ι. Α. Ματζῆ, ὅστις κατήγγειλλεν ἐπ' ἀκροατηρίῳ εὐθὺς ὡς αὐτουργὸν τῆς κλοπῆς τὸν ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου διατρίβοντα ὑπαξιωματικόν. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς καλέσας παραχρῆμα τὸν βοηθὸν τοῦ δημοσίου κατηγόρου, ἀνέθηκε τὴν ἀνάκρισιν περαιωθεῖσαν αὐθημερὸν καὶ ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ.

— Οὐδεὶς προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐνταῦθα.—Ἐν Πειραιεῖ δὲ ἡ Ἑλένη Ἀναργύρου, ἐκ Κύμης ἐτῶν 7, καὶ μετηνέχθη εἰς Κάνθαρον, ἐξ οὗ ἐλευθεροκοινώνησαν, οἱ Ἑλένη Ταράσσ, Γ. Ταράσσης, Μόσχος Ταράσσης, Σοφία Ταράσσ, καὶ Αἰκατερίνη Στέλλα, ἰαθέντες ἐντελῶς.—Ἐνεβολιάσθησαν δὲ ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ κ. Βρατίμου κατὰ τὴν συνοικίαν Καστέλλας 70 ἄτομα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συστηθέντος ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Σούτζου εἰς θέσιν Γλυκόβρυσιν παρὰ τῇ πόλει Ἀθηνῶν νέου

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΥ

γνωστοποιεῖται ὅτι οἱ βουλόμενοι νὰ ἔχωσι καθ' ἑκάστην πρωΐαν

ΑΓΝΟΝ ΓΑΛΑ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ

ἐντὸς δοχείων διὰ σφραγίδος ἠσφαλισμένων δύνανται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐγγραφῶσιν εἴτε ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Οἰκονόμου, ὁδῷ Σταδίου, εἴτε ἐν τῷ καταστήματι Κόλα, οἰκίᾳ Β. Μελᾶ, σημειοῦντες εὐκρινῶς τὴν ποσότητα γάλακτος ἣν ἐπιθυμοῦσι καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν ὅπως μὴ προέλθῃ σύγχυσις εἰς τὴν διανομήν.

Ἡ μεταφορὰ καὶ παράδοσις τοῦ γάλακτος εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐγγραφησομένων γενήσεται καθ' ἑκάστην πρωΐαν περὶ ὥραν 5ὴν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας 23 Μαΐου.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

ὁρίζεται τῆς ἡμισείας ὀκάδος ἐν δοχείῳ εἰς λεπτὰ **55**, τῆς μιᾶς ὀκάδος εἰς δραχμὴν **1** καὶ τοῦ δοχείου τῶν δύο ὀκάδων εἰς δραχμὰς **2**.

(*Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γαλακτοκομείου «Γλυκόβρυσις»*)

Η ΕΒΡΑΙΑ

τοῦ κ. Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία, ἐκδίδοται προσεχῶς εἰς τόμον ἕνα καὶ πωλεῖται ἀντὶ 4 δραχμῶν. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφείῳ μας.

5 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 5

ΔΙΝΟΡΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Ἴδε συνέχειαν εἰς προηγούμενον φύλλον).

Ἡ «μικροῦλα» ἦτο μεγάλη, ῥαδινή, ὡς εἰκὼν τῆς Ἀνα γεννήσεως, ὀλίγον ντελικάτη, ἡδύπνους· τὰ μαλλιά της περιεστρέφοντο εἰς δύο βοστρύχους ἑκατέρωθεν τοῦ μετώπου, κατὰ τὸν παλαιὸν συρμὸν τῶν γυναικῶν τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας· οἱ ὀφθαλμοί της μεγάλοι, μαῦροι, τραμῶδεις, κομμένοι, κομμένοι, καὶ αὐστηροὶ μέχρι καὶ τῶν εὐμειδεστέρων αὐτῶν βλεμμάτων, ἀλλὰ πράγματι ἀγαθώτατοι καὶ πλήρεις εἰλικρινείας· ἡ μύτη λεπτή, μακρὰ ὀλίγον, μὲ τοὺς μυκτῆρας ἐλαφρῶς ὑποφρικιῶντας μελαγχροινὴ κεφαλὴ λεπτοκαμωμένης ἀραποποῦλας, τοζοειδὲς καὶ ἀλλόκοτον χεῖλος, εἰρωνικόν, ἀνήσυχον. Ὁ Σαντενὲ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κατά τι ξενίζουσαν φυσιογνωμίαν, τὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς μίαν Ῥεκαμὲ ἀθιγγανίδα ἐνδεδυμένην κατὰ τὸν συρμόν, ἀνεύρισκεν αἰχμαλωτίζον ἱλαρώτατον θέλγητρον.

Κατὰ τὰ λοιπὰ δὲν ἀνεκάλει ποσῶς τὴν Ῥεκαμὲ ἡ Δινόρα εἰς τὸν νεανίαν, ὀλίγῳ μεριμνῶντα περὶ φιλολογίας· ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἰδέαν θαυμασίας ἀγνῆς φυλῆς.

— Εἶναι ἀπὸ *ῥάτσα* αὐτὸ τὸ κορίτσι!.. Δεκαεννέα ἐτῶν καὶ κτενισμένη σὰ γιαγιά!

Ἐστοχάζετο τοὺς στρεπτοὺς ἐκείνους βοστρύχους καὶ τοὺς μαρούς ὀφθαλμούς, καὶ πάντες οἱ πόθοι τοῦ εἰκοσαετοῦς λιχούδη ἀνερριπίζοντο ἐντὸς αὐτοῦ. καὶ ἂν δὲν ἦτο πολὺ ἀστεῖον, θὰ ἐνόμιζεν, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐμάτιαζαν ἀπὸ παντοῦ, καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτε ποτὲ εἰς τὸν ἔρωτα δὲν εἶχε κάμει αὐτὸς τὸ πρῶτον βῆμα,—θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὰ σωστά του.

Ἐρωτευμένος; Μὲ μιὰ μικρὴ νοικοκυροποῦλα, κορίτσι ἑνὸς ἀσήμου λογιωτάτου, ἐκεῖνος ὅστις διεδέχετο τὸν πατέρα του εἰς τὰ σκέρτσα τῶν ἀδηφάγων τῆς ἀγάπης, τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου καὶ τόσων ἄλλων μὲ τ' ὄνομα; Ἐρωτευμένος ὁ πρίγγιψ Ῥενὲ, *τὸ ἄνθος τῶν δανδήδων*, καθὼς τὸν ὠνόμαζον παντοῦ; Ἦτο πολὺ ἀστεῖον! Μάλιστα ἦτο ἀπολύτως ἀστεῖον, ἂν δὲν ἦτο ἀδύνατον.

Δὲν λέγω, ἦτο εὐάρεστος ἡ κνισμώδης ταραχὴ τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζε φανταζόμενος τὴν κομψὴν αὐτὴν περίφροντιν νεάνιδα, μὲ τὸ ἐπαγωγὸν μειδίαμά της, τὸ δακτικὸν σχεδόν· ἀλλ' ἐκ τοιούτου συναισθήματος μέχρι τοῦ ἔρωτος, ἄ! ἔχαινεν ἄβυσσος!... Νὰ συχνάζῃ εἰς τοῦ Βερνὶν περισσότερον δι' ἐκείνην παρὰ διὰ τὸν τραπεζίτην, νὰ ἀκούῃ γλυκύτατα φρικιῶν τὴν βαθεῖαν καὶ κεκαλυμμένην φωνὴν τῆς Δινόρας νὰ τραγουδῇ εἰς τὸ πιάνο· νὰ εὐχαριστῆται κουβεντιάζων σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν νέαν κόρην, καὶ μάλιστα καρφώνων ἐπάνω της τὰ μάτιά του ὡς διὰ νὰ τὴν μαντεύσῃ, νὰ τοῦ προξενῇ ἀπρόοπτον καὶ ἡδυπαθὲς συναίσθημα μία θλῖψις τῆς χειρός της—ὡμολόγει ὅτι εὕρισκεν εἰς πάντα ταῦτα ἡδονὴν ἀληθῆ καὶ μεθυστικὴν κάπως. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ γαργάλισμα τῆς ἡδονῆς μέχρι τοῦ ἔρωτος ἦτο μακρὸν τὸ διάστημα, ὀόξα σοι ὁ Θεός, καὶ ὁ πρίγκηψ Βωμαρτὲλ Δὲ Σαντεναὶ, ὁ κομψὸς εἰκοσαετὴς γυναικοπίπης, ἔτσι εὔκολα δὲν θὰ ἀφίνετο νὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα.

Τὸ σπουδαιότερον ἦτο ὅτι ἡ Δινόρα, πολὺ ὀλιγώτερον ἔμπειρος εἰς ταῦτα, ᾐσθάνετο παράδοξον εὐαρέσκειαν ἐν τῷ ἐπαναβλέπειν τὸν Ῥενὲ Δὲ Σαντεναὶ, ἀφελῆ κατ' ἀρχάς, πυρέσσουσαν καὶ παλμώδη μετέπειτα. Ζῶσα μεμονωμένη μετὰ τοῦ πτωχοῦ μυθιστοριογράφου, οὐδέποτε εἶχε θέσει τὸν πόδα εἰς ἄλλον κόσμον ἐκτὸς ἐκείνου τῶν μυθιστοριῶν καὶ τῶν βιβλίων. Πᾶσαι αἱ νεανικαί της διασκεδάσεις, αἱ χαραί της πᾶσαι ἦσαν ἁπλούστατα φιλολογικαί. Τὰς ἑσπέρας εἰς τὸ θέατρον, τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Λοῦβρον. Μῆνας ὁλοκλήρους διήρχετο ἀντιγράφουσα τὰ μυθιστορήματα τοῦ Εὐγενείου Φερῶ, τῶν ὁποίων ἤθελε νὰ φυλλάττῃ τὰ χειρόγραφα, ὅταν τὰ ἔδιδεν εἰς τοὺς ἐκδότας, τοὺς ὁποίους ἀπό τινος δὲν εὕρισκε. Δὲν ἐγνώριζε ἐκ τῆς ζωῆς εἰμὴ ὅ,τι ὁ παιδικὸς ἐκεῖνος γέρων τὴν εἶχε διδάξει, ὅστις οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐξ αὐτῆς· ἦσαν αἱ ἀπαρχαί της σχεδὸν ὡς νέας κόρης αἱ καλλιτεχνικαὶ παρὰ τῷ Βερνὶν ἑσπερίδες, ἔνθα ὁ Φερῶ, ὅλως ὑπερήφανος δι' ἐκείνην τὴν ἠνάγκαζε νὰ τραγουδῇ καὶ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς αἱ ἐπιτήδειαι φιλοφρονήσεις τὰς ὁποίας τῇ ἀπηύθυνεν ὁ πρίγγιψ, τὰ τετριμμένα ἐρωτολογήματα, ὡς μαρμμένα μπουκέτα προσφερόμενα εἰς μπαλλαρίναν, ἐφαίνοντο εἰς τὴν Δινῶραν εὐώδη καὶ ἐκλεκτά, καὶ τὰ ἐπαναλάμβανεν ἔπειτα ἰδιαιτέρως. καταμόναχη, ἐρυθριῶσα καὶ τρέμουσα, ὡς ἂν ἀνέπεεν μυροθήκην προερχομένην ἐξ αὐτοῦ.

Ἐκολακεύετο ἄλλοτε ἐν τῇ ἁπλότητί της, διότι ὁ πρίγγιψ Σαντεναὶ ἐνησχολεῖτο περὶ αὐτῆς περισσότερον, ἢ περὶ τόσων ἄλλων κομψῶν γυναικῶν, ἠθοποιῶν, ἀοιδῶν, τὰς ὁποίας ὁ Βερνὶν συνήθροιζεν ἐν τῇ αἰθούσῃ του εἰς ἑορτασίμους ἑσπερίδας, ἐπὶ τοῦ Βουλεβὰρ Ὠσμὰν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, πολυτελῶς κεκοσμημένῃ, καταχρύσῳ, τόσῳ χρυσῇ, ὡς ἂν εἶχεν ἀποτελέσει τὸ χρώσωμα ὅλος ὁ χρυσὸς τῆς Σιέρρα Φουέντας.

Ἐγνώριζεν ἡ Δινόρα ὅτι ὁ νέος πρίγγιψ ἔσυρεν ὄπισθέν του τὰς καρδίας ἢ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο διὰ τὸ Παρίσι, ὅ,τι ἦτον ἄλλοτε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, ὁ πατήρ του. Ἡ γενεὰ τοῦ *σὶκ* παρετήνετο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων γενεῶν, καὶ τὸ *ἄνθος τῶν δανδήδων* ἀνέθαλλεν ὡς ἡ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων βλάστησις, ἐπὶ τῆς καταρρεύσεως παντὸς ὅ,τι εἶχεν ἀγαπήσει ὁ πατήρ του ἄλλοτε.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου Σαντεναί, ἀνοίγοντος τὰ ὑψηλά του παράθυρα ἐπὶ τῶν λειμώνων τοῦ ἄλσους Μονσώ, ἐκρέματο ἡ εἰκὼν πεντηκονταετοῦς ἀνδρός, ἐν στολῇ στρατηγοῦ, στολὴ περίκομψος, φερομένη μᾶλλον ὡς χορευτικὸν φράκον, ἢ ὡς κεκανονισμένον ἔνδυμα· ἡ εἰκὼν παρετήρει κατ' εὐθεῖαν πρὸ αὐτῆς διὰ τῶν ἀπλανῶν ὠχροκυάνων ὀφθαλμῶν της.

Φιλομειδὲς πρόσωπον, ξανθοὶ ἐστιλβωμένοι μύστακες, πρὸς τὰ ἄνω ἐστριμμένοι, καὶ καταφανὲς ἀφίνοντες τὸ εἰρωνικὸν διάνοιγμα λεπτῶν χειλέων, ὑπούλων καὶ ὠχρῶν.

(ἀκολουθεῖ)